JULKISASIAMIEHEN RATKAISUEHDOTUS
GIUSEPPE TESAURO
18 päivänä kesäkuuta 1996 *

1. Esillä olevassa valituksessa Henri de Compte (jäljempänä valittaja) vaatii yhteisöjen tuomioistuinta kumoamaan 26.1.1995 annetun tuomion [1] (jäljempänä tuomio), jolla ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin hylkäsi valittajan häntä koskevista Euroopan parlamentin kahdesta päätöksestä nostamat kaksi kumoamiskannetta.

Toisessa näistä kanteista vaadittiin kumoamaan Euroopan parlamentin 18.4.1991 tekemä päätös, jolla se peruutti [2] taannehtivasti 24.1.1991 tekemänsä päätöksen, jolla hyväksyttiin, että kantajan sairaus oli ammattitauti, ja toisessa kanteessa vaadittiin kumoamaan Euroopan parlamentin 20.1.1992 tekemä päätös, jolla se kieltäytyi lopullisesti hyväksymästä kantajan sairautta ammattitaudiksi.

Valituksen perustana olevat tosiseikat

2. Tämän pitkällisen ja monimutkaisen oikeudellisen tapahtumaketjun taustalla olevat seikat saivat alkunsa vuonna 1982, kun Euroopan parlamentin puhemies aloitti nimittävän viranomaisen ominaisuudessa kurinpitomenettelyn valittajaa vastaan; valittaja oli tuolloin Euroopan parlamentissa palkkaluokan A 3 virkamies, ja hän toimi kirjanpitäjänä. Kyseisen kurinpitomenettelyn päättyessä tehtiin ensimmäinen päätös (24.5.1984), jolla nimittävä viranomainen määräsi valittajalle, joka oli syyllistynyt useisiin viranhoidossa tapahtuneisiin virheisiin, kurinpitoseuraamuksena palkkaluokan alentamisen palkkaluokan A 7 palkkatasoon 6.

Yhteisöjen tuomioistuin kumosi tämän päätöksen muotovirheen perusteella 20.6.1985 antamallaan tuomiolla; [3] tämän jälkeen kurinpitomenettely aloitettiin uudelleen, ja se päättyi 18.1.1988 tehtyyn päätökseen. Valittaja nosti myös tästä toisesta päätöksestä, jolla nimittävä viranomainen pysytti palkkaluokan alentamista koskevan seuraamuksen, kanteen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa, joka hylkäsi kanteen 17.10.1991 antamallaan tuomiolla. [4] Valittaja teki tästä tuomiosta valituksen yhteisöjen tuomioistuimelle, joka hylkäsi sen 2.6.1994 antamallaan tuomiolla. [5]

* Alkuperäinen kieli: italia.

1 — Yhdistetyt asiat T-90/91 ja T-62/92, De Compte v. parlamentti, tuomio 26.1.1995 (Kok. H. 1995, s. II-1).

2 — Tämä alaviite koskee italiankielistä tekstiä.

3 — Asia 141/84, De Compte v. parlamentti, tuomio 20.6.1985 (Kok. 1985, s. 1951).

4 — Asia T-26/89, De Compte v. parlamentti, tuomio 17.10.1991 (Kok. 1991, s. II-781).

5 — Asia C-326/91 P, De Compte v. parlamentti, tuomio 2.6.1994 (Kok. 1994, s. I-2091).

3. Tällä välin valittaja antoi 14.6.1988 parlamentille lausunnon, jossa hän totesi saaneensa kurinpitomenettelyn aikana ammattitaudin ja jossa hän vaati Euroopan yhteisöjen virkamiesten tapaturmien ja ammattitautien varalta olevaa vakuutusta koskevien sääntöjen (jäljempänä säännöt) 17 artiklan 1 kohdan nojalla Euroopan yhteisöjen virkamiehiin sovellettavien henkilöstösääntöjen (jäljempänä henkilöstösäännöt) 73 artiklassa tarkoitettuja etuuksia. [6]

Toimielimen nimeämä lääkäri totesi aluksi sääntöjen 19 artiklan mukaisesti tehdyssä ensimmäisessä kertomuksessa, ettei valittajalla ollut ammattitautia. Nimittävä viranomainen ilmoitti tämän jälkeen valittajalle, että se aikoi hylätä hänen pyyntönsä. Koska valittaja vastusti aiottua päätöstä, nimittävä viranomainen perusti asiaan soveltuvien sääntöjen nojalla sääntöjen 23 artiklassa tarkoitetun lääketieteellisen lautakunnan. Lääketieteellinen lautakunta esitti 22.1.1991 päivätyssä kertomuksessaan seuraavat huomiot:

"1. Henri de Comptella on vakava ammatista peräisin oleva häiriötila, johon liittyy ahdistusta, alakuloisuutta ja vainoharhaa ja joka johtuu kantajaa vastaan tehdyistä palkkaluokan alentamiseen johtaneista syytöksistä aiheutuneesta stressistä ja joka on vahingoittanut kantajan henkistä tilaa.

2. Potilas on saanut tämän sairauden virantoimituksessa kohtaamiensa poikkeuksellisten sairauden aiheuttavien syiden seurauksena.

3. — —

4. Sairaus on aiheutunut potilasta vastaan esitettyjen syytösten subjektiivisesta ja objektiivisesta kokemisesta. Nämä kokemukset ovat vaikuttaneet yhtä paljon ja määräävällä tavalla vainoharhaiseen taipumukseen.

5. — —

6. Pysyvän työkyvyttömyyden aste on 40 % (neljäkymmentä prosenttia).

— —"

Tämän kertomuksen perusteella nimittävä viranomainen teki 24.1.1991 päätöksen, jossa se luokitteli valittajan sairauden ammattitaudiksi ja päätti maksaa hänelle 9 147 091

6 — Henkilöstösääntöjen 73 artiklassa määrätään sellaisten korvausten laskentaperusteista, joihin virkamiehillä on oikeus ammattitautia tai tapaturmia koskevissa eri tapauksissa, kun taas sääntöjen 17 artiklassa määrätään tähän liittyvän ilmoituksen tekemistä koskevista yksityiskohtaisista määräyksistä.

Belgian frangia (BEF) korvauksena tästä ammattitaudista johtuvasta osittaisesta pysyvästä työkyvyttömyydestä.

4. Nimittävä viranomainen peruutti 18.4.1991 tekemällään päätöksellä taannehtivasti 24.1.1991 tekemänsä päätöksen, koska se katsoi, että kyseinen päätös perustui ammattitaudin käsitteen virheelliseen tulkintaan. Nimittävä viranomainen perusteli päätöksensä soveltamalla tähän asiaan yhteisöjen tuomioistuimen asiassa Rienzi vastaan komissio antamassa tuomiossa [7] nimenomaisesti toteamaa periaatetta, jonka mukaan virkamiehen sairauden voidaan katsoa olevan ammattitauti ainoastaan, jos se on aiheutunut välittömästi tai välillisesti asianosaisen tavanomaisessa viranhoidossa. Kuten myös lääketieteellisen lautakunnan kertomuksessa todettiin, tässä asiassa oli selvää, että sairaus oli aiheutunut valittajan masennustilan vuoksi sen jälkeen kun häntä vastaan oli esitetty syytöksiä, jotka johtivat kurinpitoseuraamukseen, eikä valittajalle uskottujen tehtävien hoidossa (eikä varsinkaan tehtävien tavanomaisessa hoidossa).

Nimittävän viranomaisen 18.4.1991 tekemän päätöksen päätösosassa todettiin lisäksi, että asiassa tehtäisiin uusi päätös sen jälkeen kun ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin olisi antanut tuomion asiassa T-26/89, joka koski palkkaluokan alentamista koskevan päätöksen lainmukaisuutta.

7 — Asia 76/84, Rienzi v. komissio, tuomio 21.1.1987 (Kok. 1987, s. 315, 10 ja 11 kohta).

5. Valittaja teki 18.4.1991 tehdystä päätöksestä 4.6.1991 valituksen, jonka nimittävä viranomainen hylkäsi 23.9.1991. Valittaja nosti mainitusta päätöksestä ja valituksensa hylkäämisestä kanteen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa (asia T-90/91).

Nimittävä viranomainen teki 20.1.1992 eli sen jälkeen kun ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin oli todennut edellä mainitussa, 17.10.1991 antamassaan tuomiossa, että kantajalle määrätty kurinpitorangaistus oli lainmukainen, 18.4.1991 tehdyn päätöksen päätösosassa mainitun päätöksen, joka korvasi 24.1.1991 tehdyn päätöksen. Tässä 20.1.1992 tehdyssä päätöksessä, jossa vahvistettiin asiaan Rienzi vastaan komissio liittyvän oikeuskäytännön soveltuvan käsiteltävänä olevaan asiaan, todettiin, ettei kantajan sairaus ollut säännöissä tarkoitettu ammattitauti.

Kantaja teki 20.1.1992 tehdystä päätöksestä 10.4.1992 valituksen, jonka nimittävä viranomainen hylkäsi 4.6.1992. Kantaja nosti sekä tästä päätöksestä että valituksen hylkäämisestä kanteen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa (asia T-62/92).

6. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin hylkäsi 26.1.1995 antamallaan tuomiolla kyseiset kaksi kannetta, mutta se velvoitti parlamentin maksamaan kantajalle 200 000 BEF korvauksena aineettomasta vahingosta, jota parlamentti oli aiheuttanut kantajalle siksi, että sen toimivaltaiset

yksiköt eivät olleet noudattaneet huolenpitovelvollisuutta asian käsittelyssä.

mukaan hallintotoimien on perustuttava "lainmukaisesti hyväksyttäviin" perusteisiin.

Valitus

Valituksessa on muodollisesti esitetty viisi eri valitusperustetta, jotka koskevat pääosin jo ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa esitettyjä väitteitä, jotka se hylkäsi.

7. Valittaja vaatii, että yhteisöjen tuomioistuin

— kumoaa tuomion, lukuun ottamatta sitä osaa, jossa parlamentti velvoitetaan korvaamaan valittajalle 200 000 BEF korvauksena hänen kärsimästään aineettomasta vahingosta;

— toteaa, että valittajan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa alun perin nostamat kanteet ovat perusteltuja, ja hyväksyy ne.

Valitus perustuu yhteisön oikeuden väitettyyn rikkomiseen, erityisesti a) yhteisöjen tuomioistuimen perussäännön 33 artiklan rikkomiseen perusteluvelvollisuuden osalta, b) henkilöstösääntöjen 73 artiklan ja sääntöjen 3 artiklan rikkomiseen virkamiehille ammattitaudin vuoksi maksettavien korvausten ja ammattitaudin käsitteen osalta, c) tiettyjen yleisten oikeusperiaatteiden loukkaamiseen, joita ovat erityisesti oikeusvarmuuden, vilpittömän mielen, luottamuksensuojan ja huolenpitovelvollisuuden periaatteet sekä kohtuullista määräaikaa, jonka kuluessa hallintotoimet on kumottava, koskeva periaate samoin kuin periaate, jonka

Ensimmäinen valitusperuste

8. Valittaja vetoaa ensimmäisessä valitusperusteessaan yhteisöjen tuomioistuimen perussäännön 33 artiklan rikkomiseen; tässä artiklassa säädetään velvollisuudesta perustella tuomiot. Todellisuudessa valittaja ei vetoa tässä valitusperusteessa perustelujen puuttumiseen, vaan kiistää ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen antaman tuomion aineellisen ratkaisun, erityisesti sen kohdan, jossa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin toteaa, että 24.1.1991 tehty päätös on lainvastainen ja että tästä syystä myöhemmin tehty päätös, jolla kyseinen päätös peruutettiin, on pätevä.

Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin vahvisti tuomion 42—47 kohdassa asiaan liittyvään aikaisempaan oikeuskäytäntöön viitaten sääntöjen 23 artiklassa tarkoitetulle lääketieteelliselle lautakunnalle annetun toimivallan rajat ja totesi, ettei lääketieteellisen lautakunnan arvioinnin pidä ulottua lääketieteellisiä kysymyksiä pidemmälle. Sellaisen oikeudellisen arvioinnin tekeminen, joka koskee lääketieteellisestä arvioinnista tehtäviä johtopäätöksiä, kuuluu hallintoviranomaiselle,

mahdollisen tuomioistuinten suorittaman valvonnan alaisuudessa [8].

9. Esillä olevassa asiassa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin totesi, että lääketieteellinen lautakunta oli todennut 22.1.1991 tekemässään kertomuksessa, että kantajan sairaus oli aiheutunut kurinpitomenettelyn ja häntä vastaan esitettyjen syytösten luonteen vuoksi, mutta että tämän jälkeen lääketieteellinen lautakunta luokitteli sairauden ammattitaudiksi ja arvioi siis asiaa oikeudellisesti, mikä ylitti sille kuuluvan edellä määritellyn toimivallan.

Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin totesi, että lääketieteellisen lautakunnan kertomus perustui siis virheelliseen näkemykseen ammattitaudin käsitteestä. Tästä syystä nimittävän viranomaisen päätös, joka puolestaan perustui tämän kertomuksen johtopäätöksiin, oli samojen perusteiden vuoksi lainvastainen ja se oli siksi peruutettava.

10. Valittaja väittää sitä vastoin ensinnäkin, että lääketieteellinen lautakunta ei ollut esittänyt oikeudellisia arviointeja luokitellessaan kantajan sairauden alkuperän ammattiin liittyväksi, vaan se oli toiminut parlamentin sille antamien tehtävien rajoissa, eli se oli määrittänyt "sairauden ammattiin liittyvän alkuperän", ja toiseksi, ettei lääketieteellisen lautakunnan kertomus ole virheellinen.

Valittaja väittää lisäksi, että todetessaan, että peruutettu päätös oli lainvastainen, ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on tosiasiassa perusteettomasti korvannut lääketieteellisen lautakunnan arvion omalla arviollaan sairaudesta ammattitautina, vaikka vain lääketieteellinen lautakunta on toimivaltainen lausumaan tästä asiasta, ja että toisaalta tuomiossa määritelty ammattitaudin käsite on virheellinen, koska sairaus, joka ei ole aiheutunut henkilön yksityiselämään liittyvässä tilanteessa (urheilu, lomat, perhe-elämä ym.) määritellään ammattitaudiksi.

11. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arvio asiasta näyttää mielestäni oikealta, koska esillä olevassa asiassa ei ole kyse ainoastaan lääketieteellisestä arvioinnista. Jotta jokin sairaus voidaan luokitella ammattitaudiksi, saattaa olla tarpeen turvautua lääketieteellisten arvioiden lisäksi muihinkin kuin lääketieteellisiin arviointeihin. Yleensä lääketieteellinen lautakunta ei siis tee tavallisesti muita kuin puhtaasti lääketieteellisiä arviointeja, vaan se jättää hallinnon tehtäväksi tehdä tarvittavat hallinnolliset ja oikeudelliset johtopäätökset. Mutta vaikka lääketieteellinen lautakunta tekisi tällaisia johtopäätöksiä tai muita kuin puhtaasti lääketieteellisiä arviointeja, ne ovat kuitenkin merkityksettömiä, eikä niillä ole mitään vaikutusta nimittävän viranomaisen tai sen jälkeen yhteisöjen tuomioistuinten valtaan arvioida asiaa.

8 — Asia C-185/90 P, komissio v. Gill, tuomio 4.10.1991 (Kok. 1991, s. I-4779, 24 kohta) ja em. asia Rienzi v. komissio, tuomion 9 kohta.

Toisin sanoen hallinnolla on vapaa valta valvoa oikeudelliselta kannalta lääketieteellisen lautakunnan tutkimuksen tuloksia. Mainittakoon esimerkiksi asianosaisen *tavanomaista* viranhoitoa koskeva edellytys, joka oli esillä asiaa Rienzi vastaan komissio koskevassa oikeuskäytännössä; on selvää, ettei hallinto, jolla on tiedossaan asiaan liittyvät oikeudelliset seikat ja tosiseikat, voi jättää lausumatta tästä edellytyksestä. On myös selvää, että kun kyseessä on ammattitaudin käsite, tuomioistuin harjoittaa laillisuusvalvontaa sekä lääketieteellisen lautakunnan että nimittävän viranomaisen tekemiä arviointeja kohtaan.

12. Tästä näkökulmasta arvioituna näyttäisi, että valittajan esittämää väitettä, jonka mukaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on käyttänyt lääketieteelliselle lautakunnalle kuuluvaa toimivaltaa, kun se on korvannut omalla arvioinnillaan lautakunnan arvion siitä, että sairaus oli ammattitauti, ei ole aiheellista arvioida mitenkään. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin onkin vain hylännyt lääketieteellisen lautakunnan määrittelyn siitä, että valittajan sairauden aiheuttaja on *ammatti*peräinen, saattamatta kuitenkaan kyseenalaiseksi lautakunnan lääketieteellisiä arviointeja.

13. Tuomiossa todetun ammattitaudin määritelmän paikkansapitävyyden osalta on todettava, että valittajan väite, jonka mukaan kaikki sairaudet, jotka eivät aiheudu yksityiselämän piirissä, ovat määritelmältään ammattitauteja, on selvästi vastoin tervettä järkeä ja joka tapauksessa ristiriidassa asiassa Rienzi vastaan komissio vahvistetun oikeuskäytännön kanssa. Olisi ristiriitaista väittää, niin kuin esillä olevassa asiassa on tehty, että tapauksissa, joissa henkilöstösääntöihin perustuvia velvollisuuksia on rikottu viranhoidossa, voitaisiin käyttää hyväksi ammattitautia koskevia määräyksiä.

Toisin sanoen ja käsitelläkseni loppuun tämän kysymyksen, lääketieteellisen lautakunnan määrittely siitä, että sairaus oli ammattitauti, ei voi olla lopullinen siten, että se sitoisi hallintoviranomaista. Muussa tapauksessa hallinnolla (ja esillä olevassa asiassa tuomioistuimella) ei olisi enää mitään valtaa valvoa näitä seikkoja eikä muita tosiseikkoja tai oikeudellisia seikkoja, jotka voisivat osoittautua ratkaiseviksi tämän määrittelyn kannalta.

14. Valittaja riitauttaa ensimmäisen valitusperusteen osalta vielä valituksen kohteena olevan tuomion 45 kohdan, jossa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on todennut, ettei valittajan saamaa sairautta voitu luokitella ammattitaudiksi edes siinä tapauksessa, että todettaisiin, että se oli aiheutunut parlamentin kantajaan kohdistamista "virheellisistä" toimista tai toiminnasta. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen mukaan siltä osin kuin tällaiset toimet tai toiminta eivät liity virkamiehen tavanomaiseen viranhoitoon, korkeintaan toimielimen sopimussuhteen ulkopuolinen vastuu voi tulla kysymykseen.

Tämän osalta riittää, kun todetaan, että tällainen lisäväite ei muuta asiaan liittyviä seikkoja, koska se ei ole ratkaiseva valituksen hyväksymisen tai hylkäämisen kannalta. Tästä syystä katson, että tämä väite on täysin asiaan liittymätön.

Toinen valitusperuste

15. Toisessa valitusperusteessa valittaja riitauttaa valituksen kohteena olevan tuomion 48 kohdan, jossa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin totesi, että kyseisen toimielimen oikeus vedota aikaisemmin tekemänsä päätöksen lainvastaisuuteen, jotta toimielin voi peruuttaa tämän päätöksen, on olennaisesti sidoksissa lainvastaisuuteen, koska se on edellytys sellaisen päätöksen peruuttamiselle, jolla on luotu sen vastaanottajalle henkilökohtaisia oikeuksia. Tämän mukaisesti ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin totesi sitten, että valittajan väitteellä siitä, että "päätöksen lainvastaisuuteen on voitava vedota lainmukaisesti" ei ole itsenäistä merkitystä, koska tämä edellytys täyttyy jo, kun peruutus tapahtuu kohtuullisen ajan kuluessa ja kun sitä tehtäessä otetaan huomioon päätöksen vastaanottajan perusteltu luottamus.

Valittaja toteaa sitä vastoin, etteivät edellä mainitut kaksi edellytystä riitä, ja väittää, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on sekoittanut toisiinsa mahdollisuuden vedota päätöksen lainvastaisuuteen sen peruuttamista varten ja kohtuullista määräaikaa ja luottamuksensuojaa koskevat kaksi edellytystä, kun taas valittajan mukaan kyseessä ovat erilliset väitteet. Valittaja täsmentää erityisesti, ettei parlamentti ole voinut perustellusti vedota päätöksen pätemättömyyteen viittaamalla asiassa Rienzi vastaan komissio vahvistettuun oikeuskäytäntöön, koska siihen on vedottu liian myöhäisessä vaiheessa oikeudenkäyntiä, mistä parlamentin on täytynyt olla tietoinen.

16. Tyydyn viittaamaan esillä olevassa asiassa yhteisöjen tuomioistuimen selvään ja vakiintuneeseen oikeuskäytäntöön, johon ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on asianmukaisesti vedonnut ja jonka mukaan sellaisen lainvastaisen päätöksen peruuttaminen, jolla luodaan sen vastaanottajalle oikeuksia, on tehtävä kohtuullisen ajan kuluessa ja perusteltu luottamus huomioon ottaen [9]. Toimi voidaan siis peruuttaa taannehtivasti ainoastaan näiden edellytysten täyttyessä. Tästä syystä kannatan täysin ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen näkemystä, jonka mukaan kantajan väitteessä tältä osin sekoitetaan toisiinsa kohtuullista määräaikaa koskevan velvollisuuden väitetty rikkominen ja luottamuksensuojan periaate, jotka ovat tätä seuraavien (kolmas ja neljäs) valitusperusteiden kohteena. Tämän vuoksi myös toinen valitusperuste on perusteeton.

9 — Ks. tästä oikeuskäytännöstä asia 14/81, Alpha Steel v. komissio, tuomio 3.3.1982 (Kok. 1982, s. 749, 10 kohta) ja asia 15/85, Consorzio Cooperative d'Abruzzo v. komissio, tuomio 26.2.1987 (Kok. 1987, s. 1005, 12 kohta).

Kolmas valitusperuste

17. Kolmannessa valitusperusteessaan valittaja väittää, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on katsonut virheellisesti, että se alle kolmen kuukauden pituinen aika, jonka kuluessa 24.1.1991 tehty päätös on peruutettu, on ollut yhteisöjen tuomioistuimen oikeuskäytännössä tarkoitetulla tavalla kohtuullinen.

Valittaja väittää, ettei kyseinen määräaika ole alkanut kulua valituksenalaisen päätöksen tekohetkestä vaan lääketieteellisen lautakunnan kertomuksen laatimishetkestä (eli valittajan mukaan 24.8.1990), ja toisaalta, että kolmen kuukauden aika on joka tapauksessa kohtuuttoman pitkä.

18. Ensimmäinen väite on selvästi perusteeton. On selvää, ettei kyseinen määräaika voi edes pelkästään perustellun luottamuksen suojaamista koskevien syiden vuoksi alkaa kulua kuin vasta hetkenä, jona virheellisellä päätöksellä on oikeudellisia vaikutuksia sille, jolle se on osoitettu, eli kyseisen päätöksen tekohetkestä lähtien.

Myös toinen väite on perusteeton. Yhteisöjen tuomioistuin on vastaavanlaisen asian yhteydessä todennut, että kuusi kuukautta oli kohtuullinen määräaika [10]; lisäksi, kuten parlamentti on todennut, kyseessä oleva määräaika ei ole pidempi kuin se aika, joka on varattu henkilöstösäännöissä yksittäisen päätöksen vastaanottajalle, jotta tämä voi valittaa päätöksestä.

Neljäs valitusperuste

19. Valittaja riitauttaa tämän jälkeen yleisemmin ne tuomion kohdat (59—62), joissa hylätään väite, jonka mukaan toimielin on rikkonut sille kuuluvaa velvollisuutta ottaa huomioon vastaanottajan perusteltu luottamus siihen, että sittemmin peruutettu päätös oli lainmukainen. Valittaja väittää, että koska parlamentti ei vedonnut asiassa Rienzi vastaan komissio vahvistettuun oikeuskäytäntöön heti menettelyn alussa, tämä sai aikaan sen, ettei kantajalle syntynyt ainoastaan perusteltu luottamus, vaan hän sai "täyden varmuuden" siitä, että hänen sairautensa hyväksyttiin ammattitaudiksi.

Myös tämä väite on kiistatta hylättävä. Ennen kaikkea on täsmennettävä vielä kerran, että vastaanottajan luottamuksensuojaa sittemmin peruutetun päätöksen lainmukaisuuteen nähden on arvioitava päätöksen

10 — Yhdistetyt asiat 7/56 ja 3/57-7/57, Algera ym. v. Assemblée commune, tuomio 12.7.1957 (Kok. 1957, s. 81).

tekopäivän eikä menettelyn aloittamisen perusteella. Toimella on sellaisia varmoja oikeudellisia vaikutuksia, jotka voivat saada aikaan luottamuksen päätöksen lainmukaisuuteen, vasta sen jälkeen, kun se on tehty. Joka tapauksessa päätös peruutettiin juuri siksi, että siinä oli perusteettomasti jätetty soveltamatta asiassa Rienzi vastaan komissio vahvistettua oikeuskäytäntöä, joten ongelmanasettelu pysyy samana.

20. Tähän voidaan lisätä vielä eräs ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen toteama tärkeä tosiseikka, jota asianosaiset eivät ole kiistäneet, eli että asiakirja-aineistosta käy ilmi, että parlamentin toimivaltaiset yksiköt olivat ilmoittaneet 1.—13.3.1991 valittajalle myönnetyn summan maksamiseen liittyvistä vaikeuksista päätöksen lainmukaisuuteen liittyvien epäilyksien vuoksi [11]. Kuten tästä käy ilmi, perusteltu luottamus päätöksen lainmukaisuuteen, johon valittaja on vedonnut, on voinut kestää vain vähän yli kuukauden.

Lopuksi on todettava, että koska vastaaja on kärsinyt vahinkoa siksi, että parlamentin toimivaltaiset yksiköt eivät ole käsitelleet asiaa huolellisesti, toimielin velvoitettiin maksamaan vahingonkorvausta (200 000 BEF) korvauksena aineettomasta vahingosta. Mielestäni tuomiossa annetaan siis valittajalle suojaa jopa enemmän kuin on tarpeen.

Viides valitusperuste

21. Viides valitusperuste koskee ainoastaan sitä ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen tuomion osaa, joka liittyy asiaan T-62/92. Valittaja on riitauttanut toteamuksen, jonka mukaan 24.1.1991 tehdyn (sittemmin peruutetun) päätöksen ja 20.1.1992 tehdyn sen päätöksen välillä, jolla nimittävä viranomainen totesi lopullisesti, ettei kyseinen sairaus ollut ammattitauti, välillä kulunut aika oli kohtuullinen. Tämän osalta valittaja viittaa "samoihin perusteluihin", joihin on vedottu jo kolmannen valitusperusteen yhteydessä.

Mielestäni tuomion perustelut ovat myös tältä osin virheettömät. Kuten ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on nimenomaisesti todennut, nimittävä viranomainen on odottanut asiassa T-26/89 annettua tuomiota (joka koskee kurinpitoseuraamuksen lainmukaisuutta) ennen kuin se teki lopullisen asiaa koskevan päätöksen, koska tämä tuomio saattoi osoittautua ratkaisevaksi päätöksen sisällön kannalta.

Tästä syystä myös viimeinen valitusperuste on perusteeton.

11 — Ks. tuomion 53 ja 61 kohta.

22. Edellä esitetyn perusteella ehdotan, että yhteisöjen tuomioistuin

— hylkää valituksen perusteettomana;

— velvoittaa valittajan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.